

Àfrica: "Menys matar, posi'm un pecat de cada"

A la història de l'Àfrica hi ha tres fites que la van ajudar a reconèixer que havia tornat a casa, però d'això no en seria conscient fins temps a venir, quan va asseure's a escriure els punts d'inflexió de la seva existència. Fins aleshores, li bastava anar, com diria aquell entrenador, «partit a partit».

27/07/2018

L'Àfrica va estar gairebé 22 anys sense tenir, a penes, contacte amb Déu. «A penes», perquè casar-se ho va fer per l'Església i, de tard en tard, resava un parenostre per demanar alguna coseta, per si de cas. Totes li ponien: tenia un marit que era un encant d'home, dues criatures estupendes —un nen i una nena, com ella volia—, canviava de feina ràpidament... *Tu has nascut amb estrella, tot et va fantàstic!* No necessitava Déu per a res i quedaven ja molt enrere aquells anys de col·legi de monges i diumenges de missa amb la família.

Un dia, després de donar a llum, es va creuar amb una veïna que acabava de tenir bessonada:

—Com es diuen?

—Pere i Pau.

—Mira, com els Picapedra!

—No, no... com els apòstols. I com va anar amb la teva filla?

—Fenomenal. Va néixer a les tres, a l'hora de...

—De la Divina Misericòrdia.

—No, del telenotícies... De la Divina Misericòrdia? I, això, a quin canal ho fan?

No entenia res, estava totalment en *off*.

Una mica més endavant, a l'octubre del 2001, es va quedar a l'atur i se li va acudir fer un màster a la universitat. Cada dia, quan anava a la cafeteria a esmorzar, passava per davant d'una capella, on hi havia un cartell que deia: «Encara no t'has confirmat? Passa i informa-te'n.» Dia rere dia deixava enrere aquell cartell sense poder evitar mirar-lo. Aquelles paraules li martellejaven el cervell. Fins que un dia va decidir entrar.

Ho va fer perquè el seu fill havia de fer la Primera Comunió i li feia cosa anar-hi l'última, perquè ella i el seu marit no anaven mai a missa.

En no veure el mossèn, va agafar un llibre que estava per allà i que després no ha parat de llegir perquè li encanta: *Hablar con Dios*, de Francisco Fernández Carvajal. Li semblava tan bonica la història que s'hi narra que no creia que pogués ser veritat. Va començar a arribar més d'hora a la universitat per poder llegir i hi tornava tan bon punt acabaven les classes. I, mentrestant, el mossèn, que no apareixia...

També va trobar un paper amb els Manaments de l'Església. «Oir Missa entera cada diumenge.» Cada diumenge? Amb tot el que cal fer... Estan bojos! «Confessar els propis pecats, si més no un cop l'any.» Per favor, i això qui carai ho fa? Això és massa! «Ajudar l'Església en les seves

necessitats.» Sí, això mateix, amb tot el que tenen! Que es venguin el Vaticà! I va pensar que aquells Manaments haurien de canviar en algun moment.

Fins que va arribar el mossèn. Va dir-li que volia confirmar-se i que li sonava que abans calia confessar-se. El sacerdot li donà un examen de consciència i es començà a preparar.

Com podia saber, ella, que tot allò era pecat? Va confessar-se, dient: *Tinc tots els pecats. Menys matar, posi-me'n un de cada.*

Aquell mossèn li anà fent catequesi durant uns quants mesos i es confirmà al maig de 2001. Va ser un moment impressionant. *Entenc que no fa falta sentir res quan has d'anar a confirmar-te, però, en el meu cas, vaig tenir una experiència una mica especial. En el moment en què el bisbe em va fer la unció amb l'oli, vaig notar una pressió molt forta, no em*

podia moure. Plorava de l'emoció, no sé ben bé per què. El meu marit, que estava més allunyat que jo, era el meu padrí. Després vaig assabentar-me que havia de ser algú que t'acompanyés espiritualment, però bé, ell era allà, em va posar la maneta a l'espatlla i fenomenal.

Amb motiu de la Confirmació va començar a anar a missa, però ho va deixar. Després de la Comunió del seu fill, ho va tornar a intentar, però res. No entenia el significat de la litúrgia ni les paraules del capellà. Li semblava tot repetitiu, i no sabia treure l'entrellat de tot plegat.

L'Àfrica sempre havia tingut molt bona relació amb la família, especialment amb el seu pare, que era molt creient. Tot i que no compartien la fe, això tampoc no els distanciava, ans al contrari. En moltes ocasions parlaven de la mort,

una cosa que a ella sempre li havia fet molta por.

El pare li deia que només li preocupava l'avantsala de la mort, però que el que vindria després ho tenia molt clar. *Això no ho saps...*

Però ell feia molt de temps que resava per tenir una bona mort i li havia demanat al Senyor que, quinze dies abans, li enviés un senyal per tal de preparar-se. *Papa, per favor... què esperes? Una aparició de la Mare de Déu? Vols un enviament d'un telegrama celestial?* «Fa molts anys que ho demano i sé que el Senyor i la Mare de Déu m'ho concediran.» *Pobret, quan vegi que es mor i ningú no l'avisa...*

L'estiu que va morir va rebre el senyal abans. *No sé si van ser quinze dies exactes o no, perquè no se'm va acudir posar-me a pensar en això.* El seu pare va tenir una bona mort, com ell volia, i va tenir temps de

rebre la Unció dels Malalts. És clar que no podia haver estat una casualitat.

Un any més tard, l'Àfrica continuava estant molt aclaparada, amb una depressió horrible, però calia seguir treballant. A vegades havia d'aturar-se de sobte o anar-se'n al lavabo a plorar. Va anar al metge i va prendre algun medicament per a l'ansietat i per poder dormir, per primera vegada a la vida. Fins que un dia, ja molt fins al capdamunt, s'encarà amb Déu: *Per favor, Senyor, ajuda'm! Necessito que em curis aquesta pena per poder tirar endavant, que jo no puc.*

En aquells temps treballava de comercial en assumptes d'inversions i tenia la seva cartera de clients, a qui atenia a domicili. Un dia li trucà una senyora per demanar-li ajuda. *On quedem? Jo treballo d'organista en una església. Podríem quedar després*

de la missa de dotze. Era un diumenge, dia de la Pentecosta.

Va arribar d'hora, va entrar i es va asseure a prop de l'organista per esperar-la, a tocar de l'altar, al primer banc. A l'homilia va passar alguna cosa. El mossèn va començar a parlar d'una manera que em va deixar impactada. És com si em parlés a mi: parlava de l'altra vida, com un canvi de casa, que la mort és un arreveure, que estarem amb la gent que tant estimem, que coneixerem Jesús. La pena, per moments, em passava i em dirigia cap a l'esperança.

Es va quedar tan allucinada que en acabar la missa encara estava trasbalsada. L'organista li anava explicant la seva problemàtica, però ella l'escoltava com una remor llunyana. Sortí d'allà totalment canviada; tanmateix, no va voler dir res a ningú. El diumenge següent sentí un impuls gran de tornar-hi. I el

següent, i el següent... però encara d'amagatotis.

Un dia va explicar el mossèn que si algú anava a missa no havia de ser per complir, sinó per amor a Déu.

«Podries estar una setmana sense veure la persona que estimes? Això mateix és el que passa amb Déu.»

Durant aquella època, portava els fills a l'escola i, després, amb algunes mares amigues, se n'anaven a esmorzar. Però a aquella mateixa hora ella va començar a anar alguns dies a missa... tot i que li feia vergonya dir-ho. Un dia deia que anava a la *pelu*, l'altre que havia de fer un encàrrec. Fins que no va poder més. «Es pot saber on vas després de l'escola?» «A missa! Me'n vaig a missa!» «Però què fas? Si és dijous...»

La següent batzegada va ser també per una homilia. «Per poder conèixer

Nostre Senyor i poder parlar d'Ell a la gent cal estudiar la història de la Salvació, conèixer el significat de la Litúrgia... Per aquest motiu, a la parròquia, fem classes de teologia. És gratuït, no hi ha exàmens i podeu venir quan vulgueu, no cal ni apuntar-s'hi.»

I aquest va ser el retorn definitiu per a l'Àfrica. El seu marit, a qui finalment va explicar la seva conversió, va estar un temps rient-se'n. Però, més tard, l'acompanyava els diumenges. Tots, perquè hi anaven tots quatre. Al principi, ell, els esperava al bar, però a poc a poc ja hi va anar entrant. *Li va passar el mateix que a mi, però encara va trigar més.* Il·lusionada, va buscar una cangur per als divendres a la tarda i es va comprar una llibreta al xino per seguir el seu historial universitari d'alumna avantatjada. A la primera classe no va entendre un borrall i va decidir no tornar-hi, però, abans

d'anar-se'n, la noia del costat, de la mateixa edat, es va oferir per fer-li classes particulars. *Gratis? Si no ens coneixem.* «Així començarem a conèixer-nos.» Durant tres mesos va anar aprenent sola, una estona cada dia després de missa, i, quan va estar preparada, va tornar a incorporar-se al grup, amb qui encara avui continua anant.

Em pensava que ja era feliç, però ara m'adono que em faltava allò tan important que és Déu. Vaig passar de viure d'esquena a Déu a viure-hi de cara; la vida és totalment diferent i me l'ha capgirada 180 graus.

Déu parla fluixet. A mi m'ha estat cridant durant vint anys, mentre jo li anava dient que no, perquè sabia que el dia que el deixés entrar em revolucionaria la vida. Però ha valgut la pena.

Alguna vegada, fa molts anys, l'Àfrica recorda haver sentit pena per haver

perdut la fe, però la confortà haver sentit xiuxiuejar una veu interna que li deia: «Demana-la.» I la va demanar. *Quan demanes fe al Senyor, te la dona, així, de franc.*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/africa-menys-
matar-posi-m-un-pecat-de-cada/](https://opusdei.org/ca/article/africa-menys-matar-posi-m-un-pecat-de-cada/)
(01/03/2026)